

Dagsordenens enkelte punkter.

I. Generaldirektørens beretning.

Generaldirektørens beretning var som sædvanlig i 2 dele, én om ILOs virksomhed i det foregående år og én om et specielt emne. Dette emne var i år: *Fattigdom og minimumslevestandard, ILOs rolle*¹⁾. Denne del af beretningen analyserer fattigdommens omfang og beskaffenhed samt årsagerne til lav levestandard i lande på forskellige udviklingstrin. Selv om der peges på, at minimumsbehov varierer meget fra land til land, alt efter vedkommende lands økonomiske udvikling og sociale og kulturelle karakteristika, understreges vigtigheden af, at ethvert land, uanset udviklingstrin, fastsætter et minimum, hvorunder intet menneskes levestandard bør være. Opmærksomheden henledes her på, at foranstaltninger til opfyldelse af minimumsbehov ikke på forhånd er i strid med bestræbelserne for økonomisk vækst, men tværtimod kan bidrage til denne. I beretningen redegøres endelig for forskellige muligheder for at fastsætte og øge minimumslevestandarder, og der foreslås forskellige måder, på hvilke ILO kan stimulere og understøtte nationale aktiviteter på dette område.

Under debatten om generaldirektørens rapport nævnte mange talere, at rapportens emne nyttigt supplerede de forslag vedr. et verdensbeskæftigelsesprogram, som var blevet behandlet i generaldirektørens rapport for 1969. Spørgsmålet om sikring af en rimelig minimumslevestandard burde efter mange opfattelse være et grundelement i og et hovedformål med økonomisk og social politik. Der var nogen diskussion om, hvorledes man skulle prioritere opgaverne for at nå dette mål. Flere talere ville lægge særlig vægt på at øge produktiviteten og den økonomiske aktivitet i landbrugsområder for at mindske svælget mellem levestandarden på landet og i byerne, nogle henviste til, at særlige grupper blandt arbejderne, især

fremmedarbejdere' o. lign., kunne have et specielt behov for hjælp og andre understregede — med henvisning til især ungdommens voksende utilfredshed med samfundsstrukturene — at en samfundsudvikling, som ikke opfylder både åndelige og materielle behov, svigter sit væsentligste formål. Der var alt i alt enighed om, at rimelige levestandarder kun kunne hidføres gennem opretholdelse af økonomisk vækst. Men i den forbindelse blev det understreget, at det er lige så nødvendigt at sikre, at frugterne af denne vækst bliver ligeligt fordelt, og i særdeleshed at der af alle lande uanset udviklingstrin tages særlige forholdsregler til forbedring af de mest fattige gruppers forhold.

Nogle talere hævdede, at forbedringer i levestandarderne kun kunne tilvejebringes ved omfattende ændringer i samfundsstrukturen. Fra udviklingslandenes side blev der peget på nødvendigheden af afsætningsmarkeder, hvis disse lande skulle opnå de nødvendige ressourcer til at forbedre deres befolkningers levestandard, og de samme lande lagde stor vægt på generaldirektørens forslag i rapporten om assistance bl. a. fra ILO til udarbejdelse af planer om sociale trykkesordninger og til styrkelse af landenes centrale arbejdsmarkedsmyndigheder for at sætte dem i stand til at forbedre arbejdskraftens vilkår.

I sin svartale sagde generaldirektør *Wilfred Jenks* bl. a., at ILO må være helt åben over for 70-ernes udfordring. Det problem, som ILO stod over for — i lighed med den øvrige verden — var at kombinere stabilitet med dynamisk forandring. ILO er både en verdensomfattende og treparts organisation. Disse principper er ikke uforenelige, men kan kun eksistere sammen, hvis de bøjes mod hinanden.

Generaldirektøren kom ind på den herskende uenighed med hensyn til om ILO skal lægge størst vægt på at vedtage standarder eller udføre handlingsprogrammer.

¹⁾ Poverty and minimum living standards. The role of the ILO, report of the Director-General/part 1, International Labour Office, Genève 1970. Rapporten er oversat til norsk: *Fattigdom og minimumslevestandard, ILOs rolle*, I.L.O.-komitéen, Oslo 1970.